

Under Henvisning til Nødvendigheden af, at den ommeldte Risiko med Hensyn til de under de nu herskende Krigskonjunkturer anskaffede Varelagre søges imødegaet ved særlige Henlæggelser af den bogholderimæssige Avance, har Fællesudvalget derhos henstillet, at saadanne Henlæggelser tillades fradraget i den skattepligtige Indkomst.

Under Hensyn til det saaledes anførte har man fundet det rimeligt at søge indhentet en lovmæssig Bemyndigelse til ved Ligningen for Skatteåret 1941-42 at indrømme Lempelser i de gældende Regler for den skattemæssige Opgørelse af Varelagre.

Idet jeg udbeder mig det ærede Udvalgs Tilslutning hertil, skal jeg under Forudsætning af denne Tilslutning anmode Udvalget om paa dette Ministeriums Vegne ved 2den Behandling af Finanslovforslaget for Finansåret 1941-42 at stille følgende Ændringsforslag: — — — —.

For *skatteåret 1941-42* fik de erhvervsdrivende adgang til at vælge mellem 3 værdiansættelser af hver enkelt under varelageret hørende varegruppe, nemlig:

1. Dagsprisen.
2. Fakturaprisen.
3. Gennemsnittet mellem dagsprisen pr. 1. januar 1940 og dagsprisen ved regnskabsårets slutning.

Nedskrivning på varepartier købt på bindende kontrakt kunne foretages, for så vidt den aftalte købspris lå over enten dagsprisen ved regnskabsårets slutning eller den under 3) nævnte gennemsnitspris. Kontraktnedskrivningen kunne beregnes som forskellen mellem på den ene side købsprisen og på den anden side dags- eller gennemsnitsprisen.

For *skatteåret 1942-43* gjaldt stort set de samme regler. Dog blev det bestemt, at kontraktnedskrivningen ikke uden tilladelse fra statens ligningsdirektorat kunne omfatte et større kvantum end halvdelen af virksomhedens normale årsindkøb af varer inden for vedkommende varegruppe. I stedet for dagsprisen pr. 1. januar 1940 blev det dagsprisen pr. 31. august 1939, der indgik i beregningen af gennemsnitsprisen.

For *skatteårene 1943-44—1945-46* forlængedes reglerne uændret.

I varelagercirculæret for *skatteåret 1946-47* blev der gjort en tilføjelse til reglen om opgørelsen af gennemsnitsprisen. Hvis gennemsnittet mellem dagsprisen pr. 31. august 1939 og dagsprisen ved regnskabsårets slutning var højere end 1939-prisen + 50 pct., kunne varerne ansættes til 1939-prisen + 50 pct.

Herefter skete der ingen ændringer, før det i vare-

lagerreglerne for *skatteåret 1952-53* blev bestemt, at det foran omtalte tillæg til dagsprisen pr. 31. august 1939 skulle være 75 pct. i stedet for de hidtil gældende 50 pct.

I varelagerreglerne for *skatteåret 1956-57* kan man sige, at grunden blev lagt til de nugældende regler. Man forlod nu den tilknytning til 1939-priser, som reglerne hidtil havde haft, idet der dog med henblik på overgangssituationen blev givet en særlig regel (den såkaldte b-regel), der ikke skal omtales nærmere her. De erhvervsdrivende kunne vælge mellem at ansætte de enkelte varegrupper inden for lageret efter dagspris eller fakturapris (resp. fremstillingspris), og i det således opgjorte beløb kunne de foretage et nedslag på indtil 35 pct. På varepartier indkøbt på bindende kontrakt kunne de erhvervsdrivende foretage en nedskrivning, som højst kunne udgøre forskellen mellem på den ene side den aftalte købspris og på den anden side dagsprisen med fradrag af 35 pct. Man skulle have ligningsdirektoratets tilladelse til kontraktnedskrivning på et større kvantum end en fjerdedel — imod tidligere halvdelen — af det normale årsindkøb.

I varelagerbekendtgørelsen for *skatteåret 1966-67* blev den højeste lovlige nedskrivningsprocent nedsat fra 35 til 30 for såvel lager- som kontraktnedskrivning. Nedsættelsen blev omtalt under 2. behandling af et lovforslag om ændring af afskrivningsloven, jfr. Folketingstidende 1964-65 spalte 5950.

B. I *varelagerloven af 3. juni 1967* blev det bestemt, at overgrænsen for nedskrivning på varelagre i løbet af en periode på 10 år skulle nedsættes gradvis fra 30 pct. til 10 pct. Kontraktnedskrivningerne skulle afskaffes helt i løbet af en periode på 5 år.

C. Ved *lov nr. 184 af 31. maj 1968* blev varelagerloven ændret, således at man vendte tilbage til den nedskrivningsadgang, der gjaldt før varelagerloven.

### III. Lovforslaget.

Hovedformålet med det foreliggende lovforslag er som allerede nævnt at afskaffe reglerne om nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt, fordi begrundelsen for ordningen ikke mere har tilstrækkelig vægt over for den betydelige omgælsesrisiko, som ordningen medfører.

Når kontraktnedskrivningerne afskaffes, kommer de ubeskattede reserver, som de erhvervsdrivende har tilvejebragt ved hjælp af nedskrivningerne, frem til beskatning. For at undgå, at denne beskatning rammer de erhvervsdrivende uforholdsmæssigt hårdt, foreslås det at afskaffe kontraktnedskrivningerne trinvis i løbet af en periode på 2 år, be-